A csapások

4. lecke, 3. negyedév, 2025. július 19–25.

Szombat délután, július 19.

Emlékezetes szöveg:

„ És kemény maradt a Faraó szíve, és nem bocsátá el az Izráel fiait, a mint megmondotta vala az Úr Mózes által. II. Mózes 9:35

Ezután ismét üzenetet kapott Mózes: “Eredj be, szólj a Fáraónak, Egyiptom királyának, hogy bocsássa el Izráel fiait az ő földéről” 263 (2Móz 6:11). Mózes csüggedten ezt felelte az Úrnak: “Ímé Izráel fiai nem hallgatnak reám, hogy hallgatna hát reám a Fáraó, holott én nehéz ajkú vagyok?” Isten ekkor azt mondta neki, hogy vegye maga mellé Áront és így menjen a fáraó elé, és ismét követelje tőle, “[...] hogy hozzák ki az Izráel fiait Egyiptom földéről” (2Móz 6:12-13). PP 219.2

Isten előre közölte Mózessel, hogy az uralkodó nem enged addig, amíg ő meg nem látogatja Egyiptomot ítéleteivel és ki nem hozza onnan Izraelt hatalma kinyilatkoztatásának jeleivel. Minden egyes csapás előtt Mózesnek el kellett mondania a csapás természetét és hatását, hogy a király megmenekedhessen attól, ha el akaija bocsátani a népet. Minden visszautasításra még keményebb csapásnak kell következnie, amíg a fáraó gőgös szíve meg nem alázkodik és el nem ismeri az igaz, élő Istent az ég és a föld Teremtőjét. Az Úr alkalmat akart adni az egyiptomiaknak annak belátására, hogy mennyire erőtlen isteneik állítólagos hatalma, és mennyire értelmetlen szembeszállni Jahve parancsaival. Isten meg akarta büntetni Egyiptom népét bálványimádásukért és el akarta hallgattatni az áldásokkal való dicse- kedésüket, amelyeket élettelen istenségeiknek tulajdonítottak. Isten a saját nevét akarta megdicsőíteni, hogy más népek is halljanak hatalmáról, megrettenjenek hatalmas tettei hallatán, és tulajdon népe elforduljon az egyiptomi bálványoktól és csak az Ő tiszta imádására szentelje magát (2Móz 6:9-13). PP 219.3

Vasárnap, július 20

Isten kontra istenek

Olvassuk el az Exodus 7:8–15-öt. Milyen tanulságokat vonhatunk le a héber Isten és az egyiptomi istenek közötti első összecsapásból?

Mózes és Áron ismét beléptek Egyiptom királyának fényes palotájába. Magas oszlopok, csillogó díszek és a pogány istenek képmásáról készített festmények és szobrok vették körül őket. A leghatalmasabb királyság uralkodója előtt állt meg a rabszolgaságba döntött nép két képviselője és kérte, hogy bocsássa szabadon Izraelt, ahogyan azt Isten megparancsolta nekik. A király csodát követelt isteni megbízatásuk bizonyítékául. Mózes és Áron tudta, hogy mit kell tenniük, ha ezt a bizonyítékot kérik tőlük. Ezért Áron most fogta a botot és a fáraó elé dobta. A bot kígyóvá változott. Az uralkodó azonnal “[...] előhívá a bölcseket és varázslókat [...]. Elveté ugyanis mindenik az ő vesszejét és kígyókká lőnek; de az Áron vesszeje elnyelé azok vesszejét” (2Móz 7:11-12). Azután a király még elszántabban kijelentette, hogy az ő bölcsei és varázslói hatalomban teljesen egyenlőek Mózessel és Áronnal; az Úr szolgáit pedig csalóknak nevezte, és teljes biztonságban érezte magát, amikor kéréseik teljesítését visszautasította. Isten hatalma megakadályozta, hogy a fáraó ártson szolgáinak. PP 220.1

Isten keze cselekedte a csodákat, amelyeket Mózes és Áron bemutattak a fáraónak. Azokat nem emberi erő, vagy befolyás hozta létre, amellyel Mózes és Áron rendelkeztek. A csodák meg kellett győzzék a fáraót arról, hogy Mózest a nagy “VAGYOK” küldte, és a fáraónak kötelessége Izraelt elengedni, hogy a nép szabadon szolgálhassa az élő Istent. A mágusok, a varázslók is mutattak be csodákat, de nemcsak a saját szemfényvesztő ügyességükkel dolgoztak, hanem istenüknek, Sátánnak erejével, aki támogatta őket Jahve munkájának utánzásában. PP 220.2

A varázslók valójában nem változtatták botjaikat kígyókká, hanem a nagy csaló segítségével mágiájukkal képesek voltak ezt a látszatot kelteni. Sátánnak nincs hatalma, hogy a botot élő kígyókká változtassa. A gonoszság fejedelme egy bukott angyal minden bölcsességével és hatalmával rendelkezik, de arra nincs hatalma, hogy teremtsen vagy életet adjon; ez egyedül Isten előjoga. Mindaz, ami Sátánnak hatalmában volt, azt meg is tette: utánzatot mutatott be. Az emberi szem számára a botok kígyókká változtak. A fáraó és udvarnokai természetesen azoknak hitték. Külsejükben nem különböztek azoktól a kígyóktól, amelyeket Mózes által Isten hozott létre, bár az Úr azt tette, hogy az élő kígyó elnyelje a látszólagosakat. A fáraó ezt nem tekintette az isteni hatalom megnyilatkozásának, hanem valami olyan fajta mágia eredményének, amely feljebbvaló volt szolgái varázslatánál. PP 220.3

Hétfő, július 21.

Ki keményítette meg a fáraó szívét?

Olvassuk el az Exodus 7:3, 13, 14, 22 verseket. Hogyan értelmezhetjük ezeket a szövegeket?

Isten ezt jelentette ki a fáraóval kapcsolatban: “[...] én pedig megkeményítem az ő szívét, és nem bocsátja el a népet” (2Móz 4:21). Istennek nem kellett természetfölötti hatalmát felhasználnia a király szívének megkeményítéséhez. Isten a fáraónak isteni hatalmának legmegkapóbb bizonyítékát adta, de az uralkodó konokul visszautasította azt a lehetőséget, hogy gondosan odafigyeljen a világosságra. A végtelen Isten hatalmának bemutatását elvetette és még határozot- tabbá vált lázadásában. Lázadásának magva, amelyet elhintett, akkor hozta meg gyümölcsét, amikor megvetette Isten első csodáját. Amikor tovább merészelt menni a maga útján és konoksága folyton tovább tartott, szíve egyre jobban megkeményedett, míg elsőszülött fiának halott arcára nem nézett. PP 225.1

Isten szolgái útján szól az emberekhez, figyelmezteti, inti őket és megdorgálja bűneikért. Isten mindnyájunknak alkalmat ad arra, hogy kiigazítsuk tévedéseinket, mielőtt azok meghatároznák és rögzítenék jellemünket. Ha azonban nem engedjük meg, hogy Isten segítsen, ha nem akarunk megjavulni, akkor az isteni hatalom és erő nem lép közbe saját tevékenységünk ellensúlyozására. Könnyebbnek találjuk azt az utat, amelyet egyszer végigjártunk, és megkeményítjük szí-vünket a Szentlélek befolyásával szemben. A világosság további elvetése az erőteljesebb befolyást is eredménytelenné és hatástalanná teszi. PP 225.2

„És az Úr mondá Mózesnek: Mikor visszamész Egyiptomba, tedd meg mindazt a csodát a fáraó előtt, amelyet a kezedbe adtam; de én megkeményítem az ő szívét, hogy ne engedje el a népet.” Vagyis a fáraó előtt megnyilvánuló mindenható hatalom, amelyet ő elutasított, még keményebbé és határozottabbá tette lázadásában. Szíve keménysége egyre nőtt, mert folyamatosan ellenállt Isten hatalmának. De Isten felülbírálta a fáraó szívének keménységét, hogy azáltal, hogy nem engedi el Izráelt, az ő neve még nagyobb dicsőséget nyerjen az egyiptomiak és a népe előtt.” 3SG 194.2

A fáraó igazolni akarta konokságát, amellyel ellenállt Isten parancsának és igyekezett valami ürügyet találni makacsságára, hogy semmibe vehesse azt a csodát, amit Isten Mózes által tett. Sátán éppen azt adta neki, amit keresett. A varázslók által végzett munkával azt a látszatot keltette az egyiptomiak előtt, hogy Mózes és Áron is csak varázslók és mágusok, és üzenetüket nem lehet olyan tiszteletben részesíteni, mintha az felsőbbrendű lénytől eredne. Így a sátáni csalás elérte célját, megerősítette az egyiptomiakat ellenállásukban, a fáraó szívét pedig megkeményítette. Sátán remélte, hogy Mózest és Áront megingathatja missziójuk isteni eredetének hitében, és így saját eszközei győznek majd. Nem akarta, hogy Izrael gyermekei kiszabaduljanak rabszolgaságukból és az élő Istent szolgálják. PP 221.1

Kedd, július 22

Az első három csapás

Olvassa el az Exodus 7:14–8:19-et. Mi történt ezekben a csapásokban?

Isten azután arra utasította Mózest és Áront, hogy a következő reggel keressék fel a folyópartot, ahol a király sétálni szokott. Mivel a Nílus áradása az eledel és a gazdagság forrása volt egész Egyiptom számára, ezért a folyót az egyiptomiak istenként tisztelték. Az uralkodó is naponként kijárt a folyó partjára hódolata kifejezéseként. Itt a parton a két testvér ismét megismételte a fáraó előtt Isten üzenetét. Azután kinyújtották a botot és rásújtottak a vízre. Erre a szent folyó vize azonnal vérré változott, a benne élő halak megdöglöttek, és a folyóból elviselhetetlen bűz áradt. A házakban lévő víztárolók vize is vérré vált. “De úgy cselekedének Egyiptom írástudói is az ő varázslásukkal [...] És elfordula a Faraó és haza méne és ezen sem indula meg az ő szíve” (2Móz 7:22-23). Ez a csapás hét napig tartott, de minden hatás nélkül. PP 221.4

Mózes és Áron azután ismét kinyújtották a botot a víz fölé és békák jöttek fel a folyóból, és ellepték Egyiptom földjét, a házakat, a hálószobákat, sőt még a sütőtekenőket és a dagasztó-tekenőket is. Az egyiptomiak szent állatnak tekintették a békát, és nem pusztították el azokat, de most mégis ez az undok nyálkás pestis elviselhetetlen lett számukra. Még a királyi palotában is nyüzsögtek. A király türelmetlenül el akarta távolíttatni azokat palotájából. A mágusok ugyanis azt állították, hogy tudnak békákat létrehozni, de semmiképpen sem tudták eltávolítani azokat. Amikor a fáraó ezt látta, bizonyos mértékig megalázkodott. Elküldött Mózesért és Áronért és így szólt: “Könyörögjetek az Úrnak, hogy távolítsa el rólam és az én népemről a békákat, és én elbocsátom a népet, hogy áldozzák az Úrnak” (2Móz 8:8). Miután emlékeztették a királyt korábbi kérkedésére, megkérték, hogy határozza meg a napot, amelyen imádkozzanak a csapás megszűnéséért. A fáraó a következő napot jelölte meg, mert titokban remélte, hogy időközben a békák maguktól eltűnnek és megmenekül az Izrael Istene előtt való meghódolás keserű megaláztatásától. A csapás azonban tovább tartott az általa meghatározott időpontig, amikor is a békák egész Egyiptomban kimúltak. Rothadó testük azonban mindenütt ott maradt és bűzzel árasztotta el a levegőt. PP 222.1

Az Úr megtehette volna, hogy egy szempillantás alatt megsemmisíti a békákat. Ezt azonban nem tette, mert akkor azok eltávolítása után a király és a nép ezt varázslásnak tartotta volna, mondván: ez nem más, mint valamiféle varázslás, amelyet varázslóink is tudnak. Az elpusztult békákat nagy halmokba gyűjtötték össze. Ezzel a király és Egyiptomban mindenki megbizonyosodhatott arról, amit hiábavaló filozófiájuk sem tudott megdönteni, hogy ezt a munkát nem mágiával végezték, hanem ez a menny Istenének ítélete volt. PP 222.2

“S amint Látá a Fáraó, hogy baja könnyebbül, megkeményíté az ő szívét” (2Móz 8:15). Ekkor azonban Isten parancsára Áron kinyújtotta kezét és a föld pora tetvekké változott Egyiptom egész területén. A fáraó most is felszólította mágusait, hogy ők is tegyék meg ezt, de nem tudták. Ez nyilvánvalóvá tette, hogy Isten műve felette áll Sátán munkájának. Maguk a mágusok is zavarba ejtve elismerték, hogy “az Isten ujja ez.” A fáraót azonban még ez a csapás sem indította meg. PP 223.1

Szerda, július 23.

Legyek, háziállatok és fekélyek

Olvassuk el a 2Mózes 8:20–9:12-t. Mit tanít ez a beszámoló arról, hogy bármennyire is nagyok legyenek Isten hatalmának és dicsőségének megnyilvánulásai, az emberiségnek mégis megvan a szabadsága, hogy elutasítsa Őt?

Mivel minden felhívás és intés hatástalan maradt, másik csapás következett. Ennek idejét Mózes előre megmondta, nehogy a fáraó és az egyiptomiak azt mondhassák, hogy ez véletlenül következett be. Ezúttal ártalmas bogarak lepték el a házakat és nyüzsögtek a talajon, úgy, hogy “[...] egész Egyiptom földén pusztává lőn a föld az ártalmas bogarak miatt” (2Móz 8:24). Ezek a legyek nagyok és mérgesek voltak, csípésük felettébb nagy fájdalmat okozott az embereknek és az állatoknak. Amint azonban az Úr Mózes által előre megmondta, ennek a csapásnak a hatása Gósen földjére nem terjedt ki.PP 223.2

A fáraó most azt ajánlotta az izraelitáknak, hogy Egyiptomban mutassanak be áldozatot az Úrnak. Az izraeliták azonban nem fogadták el az ajánlatot. Mózes azt mondta, hogy: “Nincs rendén, hogy úgy cselekedjünk, hogy mi azt áldozzuk az Úrnak a mi Istenünknek, ami utálatos az Egyiptombeliek előtt: ímé, ha azt áldozzuk az ő szemeik előtt, ami az Egyiptombelieknek utálatos, nem köveznek-é meg minket?” (2Móz 8:26). Azokat az állatokat ugyanis, amelyeket a héberek áldoztak, az egyiptomiak szent állatoknak tekintették. Ezeket a szent állatokat olyan nagy tiszteletben tartották, hogy a leölésük még ha véletlenül történt is, halálos bűnnek számított. A hébereknek lehetetlen volt Egyiptomban áldozatot bemutatni anélkül, hogy azzal meg ne sértsék uraikat. Mózes ismét azt ajánlotta, hadd menjenek ki a pusztába, háromnapi járóföldre. Az uralkodó hozzájárult és Isten szolgáit arra kérte, hogy a csapást távolítsák el Egyiptomról. Megígérték, hogy megteszik, de figyelmeztették a fáraót, nehogy csalárd módon járjon el velük szemben. A csapás megszűnt, de a fáraó szíve állandó lázadása folytán ismét megkeménye-dett, és még mindig nem volt hajlandó elengedni Izrael népét a pusztába. PP 223.3

Ezért még borzalmasabb csapás sújtott le Egyiptomra. Marhavész támadt Egyiptom szarvasmarhái között, amelyek a mezőn legeltek. A szent állatok és az igavonó barmok — a tehenek és az ökrök, a juhok, a lovak és a tevék, a szamarak — mind megbetegedtek és elpusztultak. Az Úr azonban határozottan kijelentette Mózes útján, hogy a vész a héberek állatait nem érheti és azok közül egy sem vész majd el. Amikor a fáraó követeket küldött az izraeliták otthonaiba, igaznak bizonyult Mózes kijelentése: “De különbséget tesz az Úr az Izráel barmai között és Egyiptom barmai között, és mindabból, ami Izrael fiaié, egy sem vész el” (2Móz 9:4). A fáraó azonban még mindig hajthatatlan volt. PP 224.1

Isten ezt az utasítást adta Mózesnek: “Vegyétek tele markaitokat kemencehamuval, és szórja azt Mózes az ég felé a Fáraó szeme láttára” (2Móz 9:8). Ennek a cselekménynek mély jelentősége volt. Ezen események előtt négyszáz évvel Isten megmutatta Ábrahámnak népe jövendőbeli elnyomatását, mégpedig egy füstölgő kemence és egy égő fáklya jelképében. Isten ekkor azt is kijelentette, hogy ítéleteivel majd meglátogatja az elnyomókat, népét pedig nagy vagyonnal vezeti majd ki a fogságból. Egyiptomban Izrael hosszú ideig bánkódott, sínylődött a szenvedések tüzes kemencéjében. Mózesnek ez a cselekedete biztosíték volt számukra, hogy Isten tudatában van szövetségének, és hogy eljött az idő a megszabadításukra.PP 224.2

Csütörtök, július 24.

Jégeső, sáskák és sötétség

Olvassuk el az Exodus 9:13–10:29-et. Mennyire voltak hatékonyak ezek a csapások a fáraó meggyőzésében?

Ezután az Úr jégesővel fenyegette meg a fáraót, s így figyelmeztette: “Most annakokáért küldj el, hajtasd be barmaidat és mindenedet, valamid a mezőn van; minden ember és barom, amely a mezőn találtatik és házba nem hajtatik, — jégeső szakad arra, és meghal” (2Móz 9:19). Az eső vagy a jégeső szokatlan esemény volt Egyiptomban. Olyan viharról pedig, amelyet megjövendőltek, eddig még soha-sem tettek bizonyságot. A híradás nagyon gyorsan terjedt, és mindazok, akik hittek az Úr szavának, beterelték a szarvasmarhákat, miközben azok, akik megvetették a figyelmeztetést, a mezőn hagyták azokat. Így Isten irgalma még az ítélet közepette is megmutatkozott. PP 226.3

Isten próbára tette a népet, és ez a próba megmutatta, hogy Isten hatalmának a kinyilatkoztatása hány embert vezetett Isten félelmére. PP 227.1

A vihar pedig megérkezett és kitört úgy, ahogy Isten azt előre megmondta; mennydörgés, jég és tűz vegyült össze “[...] amelyhez hasonló nem volt az egész Egyiptom földén, mióta nép lakja. És elveré a jégeső egész Egyiptom földén mindazt, ami a mezőn vala, embertől baromig; a mező minden füvét is elveré a jégeső és a mező minden fáját is egybe rontá” (2Móz 9:24-25). Rom és pusztaság jelezte a pusztító angyal ösvényét. Egyedül Gósen földjét kímélte meg Isten. Ezzel megmutatta az egyiptomiaknak, hogy az egész föld az élő Isten ellenőrzése alatt áll, és hogy még az elemek is engedelmeskednek szavának, és csak a neki való engedelmességben van biztonság. PP 227.2

Egész Egyiptom remegett az isteni ítélet szörnyű csapása alatt. A 270 fáraó gyorsan elküldött a két testvérért és így kiáltott fel: “Vétkeztem ezúttal; az Úr az igaz; én pedig és az én népem gonoszok vagyunk. Imádkozzatok az Úrhoz, hogy legyen elég a mennydörgés és jégeső, és akkor elbocsátlak titeket és nem maradtok tovább” (2Móz 9:27-28). Mózes pedig ezt válaszolta: “Mihelyt kimegyek a városból, felemelem kezeimet az Úrhoz; megszűnnek a mennydörgések és nem lesz többé jégeső, hogy megtudd, hogy az Úré a föld. De tudom, hogy te és a te szolgáid még nem féltek az Úr Istentől” (2Móz 9:29-30). PP 227.3

„Mózes kinyújtotta botját a föld felé, és keleti szél fújt, és sáskák jöttek. Nagyon súlyosak voltak; előttük nem voltak ilyen sáskák, és utánuk sem lesznek ilyenek.” Betöltötték az eget, és elsötétítették a földet, és megették minden zöld növényt, ami megmaradt. A fáraó sietve hívatta a prófétákat, és így szólt: „Vétettem az Úr, a ti Istenetek ellen, és ellenetek. Most tehát bocsássatok meg, kérlek, csak ez egyszer a vétkemet, és könyörögjetek az Úr, a ti Isteneteknek, hogy csak ezt a halált vegye el tőlem.” Így tettek, és erős nyugati szél elvitte a sáskákat a Vörös-tenger felé. A király azonban továbbra is ragaszkodott makacs elhatározásához.” PP 271.5

Hirtelen sötétség telepedett meg a földön, sűrű és fekete sötétség “és pedig tapintható sötétség.” Nemcsak nem volt világosság, hanem a levegő is olyan nyomottá vált, hogy alig tudtak lélegzetet venni. PP 229.4

Péntek, július 25.

További Tanulmányozásra

Végül a félelem további engedményre késztette a fáraót. A sötétség harmadik napjának végén magához hívatta Mózest és hozzájárult a nép eltávozásához, feltéve, ha megengedik, hogy a nyájak és a csordák Egyiptomban maradjanak. Mózes azonban határozottan ezt válaszolta neki: “[...] egy körömnyi sem marad el [...] magunk sem tudjuk, mivel szolgálunk az Úrnak, míg oda nem jutunk” (2Móz 10:26). PP 230.1

Mózesnek erre a beszédére a fáraót fékezhetetlen düh fogta el, és ezt mondta neki: “Menj el előlem; vigyázz magadra, hogy többé az én orcámat ne lásd; mert amely napon az én orcámat látod, meghalsz” (2Móz 10:28). “Helyesen szólál” — mondta Mózes — “nem látom többé a te orcádat” (2Móz 10:29). PP 230.2

“[...] A férfiú Mózes is igen nagy vala Egyiptom földjén a Fáraó szolgái előtt és a nép előtt” (2Móz 11:3). Az egyiptomiak szinte szent félelemmel tekintettek rá és tartották tiszteletben. A király sem merte bántani, mert a nép olyan embernek tartotta, mint akinek egyedül volt és van hatalma a csapások eltávolítására. A nép azt kívánta, hogy az izraeliták megkapják az engedélyt és eltávozhassanak Egyiptomból. Egyedül a király és a papok álltak ellen mindvégig annak, hogy teljesítsék Mózes követelését. PP 230.3

További tanulmányokért forduljon bizalommal:

WhatsApp: (+49)157-508-25-635, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org